

In potem ni bilo nikogar več

Seminarska naloga pri slovenščini

Vsebina

Vsebina.....	3
Uvod.....	4
Predstavitev avtorja.....	5
Dela.....	5
Obnova zgodbe.....	6
Epilog.....	8
Rokopis.....	8

Uvod

Za predstavitev te knjige sem si zbral delo Agathe Christie, In potem ni bilo nikogar več. To delo mi je zelo zanimivo, ker je zelo zapletena zgodba in bolj ko je bereš bolj zanimiva postaja. Zato sem jo tudi prebral v zelo kratkem času. Zgodba je čez celo knjigo zelo napeta in razburljiva.

Predstavitev avtorja

Agatha Christie se je rodila z imenom Agatha Mary Clarissa Miller, v Torquayu, v Devonu. Njen oče, Frederick Alvah Miller, je bil bogat ameriški borzniku, njena mati, Clarissa Margaret Boehmer, je bila hči britanskega vojaškega kapitana. Oče je umrl, ko je imela Agatha 11 let, in jo je zaradi tega mati učila doma, ter jo že pri zgodnjih letih vzpodbujala k pisanju. Pri 16 letih so jo poslali na učenje petja in klavirja v Parizu.

Njen prvi, nesrečen zakon, je bil leta 1914 s polkovnikom Archibaldom Christiom imela sta eno hčerko, imenovano Rosalind Hicks. Ločila sta se leta 1928, dve leti po tem, ko je Agatha odkrila, da jo mož vara.

Med prvo svetovno vojno je delala v bolnišnici in kasneje v farmaciji. To delo je močno vplivalo na njeno delo, saj se veliko umorov v njenih romanih zgodi s strupom.

Leta 1930 se je Christijeva poročila z arheologom Sirom Alexom Mallowanom. Bil je 14 let mlajši od nje, in bil rimsko katoliške vere, medtem, ko je bila on anglikanske vere. Zakon je bil srečen, čeprav jo je Mallowan kasneje varal.

Agatha Christie je umrla 12. januarja 1976, pri 85 letih, zaradi naravnih vzrokov.

Dela

Agathina potovanja z Mallowanom so pripomogla k številnim romanom, ki so se dogajali na bližnjem vzhodu. Drugi romani, kot je *In potem ni bilo nikogar več*, so se dogajali v Torquayu, v kraju, kjer je bila rojena. Christijin roman, ki ga je napisala leta 1934, *Umor na Orient Expressu*, je bil napisan v hotelu, v Istanbulu, v Turčiji.

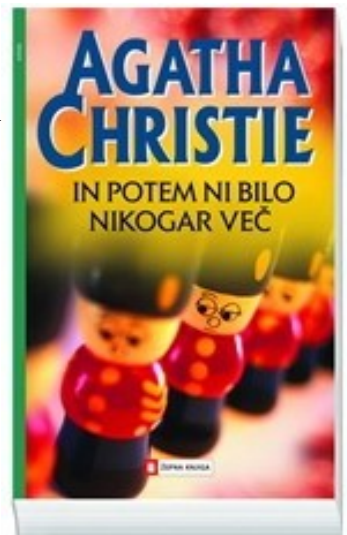
Leta 1971 je prejela britanski Red, imenovan Dame Commander.

Agatha je pisateljica kriminalnih romanov, v katerih primere rešujeta med drugimi *Hercule Poirot* in *Miss Marple*. Občasno je pisala tudi pod psevdonimom *Mary Westmacott*.

Prvi roman Agathe Christie *Skrivnostna zadeva v Stylesu*, je bil izdan leta 1920, in je v njem prvič nastopil Hercule Poirot, ki je kasneje nastopil še v 33 romanih in 54 kratkih zgodbah.

Druga znana osebnost, Miss Marple, je prvič nastopila v romanu *Umor v župnišču*, v letu 1930.

Med drugo svetovno vojno je Christijeva napisala dva romana, ki sta bila namenjena kot zadnja primera njenih velikih detektivov. Obe knjigi sta bili zaklenjeni v bančnem sefu več kot 30 let, in sta bili izdani šele po njeni smrti.

Kot Arthur Conan Doyle, se je Christie naveličala svojega najslavnejšega detektiva, Poirota. V koncu 1930 let je v dnevnik napisala, da je neznosen. Ampak, za razliko od Doyla, se Christie ni odločila ubiti svojega detektiva, ko je bil še popularen.

Obnova zgodbe

Na povabilo gospoda in gospe Owen se na skrivnostnem otoku Soldier Island zbere deset ljudi, ki se med seboj ne poznajo. Osem od njih je prijelo pisma v katerih je pisalo da naj pridejo na Soldier Island in dva pa sta služabnika gospod in gospa Rogers, ki sta ju gospod in gospa Owen zaposlila.

Ob prihodu izvedo, da sta njihova gostitelja zadržana in da se jim bosta pridružila čez dva dni.

Pred večerjo so šli vsi gostje v svoje sobe. Mlada Vera Claythorne, ki jo je gospod Owen zaposlil kot tajnico je v svoji sobi nad kaminom opazila staro uspavanko iz otroštva.

*Deset malih vojačkov je šlo k večerji sedet;
eden se je zadavil in ostalo jih je še devet.*

*Devet malih vojačkov je posedalo dolgo v noč;
eden kot čep je zaspal, ostalo jih je le še osem, tako rekoč.*

*Osem malih vojačkov v Devon je šlo, so rekli: naj ostane tu eden;
pa je ostal, tako jih je bilo je le še sedem.*

*Sedem malih vojačkov je sekat šlo na lastno pest;
eden se je oklal, ostalo jih je šest.*

*Šest malih vojačkov je opazovalo v panju red;
enega je pičil čmrlj, ostalo jih je še pet.*

*Pet malih vojačkov hotelo je z zakonom sklenit premirje;
eden je šel na vrhovno sodišče in ostali so še štirje.*

*Štirje mali vojački so na morje šli gledat, če sonce sije;
enega je požrla riba, ostali so še trije.*

*Trije mali vojački so v živalski vrt odšli;
enega je objel medved, ostala sta še dva.*

*Dva mala vojačka sta se šla sončit, kot da ju ne vidi noben;
eden se je sprazžil in tako ostal je le še eden.*

*En mali vojaček je ostal sam in je bil čisto preč;
šel je in se obesil – in potem ni bilo nikogar več.*

Med večerjo so na sredini mize opazili deset majhnih figuric v obliki vojačka, in vsi so potrdili da imajo pesmico v sobi tako kot Vera.

Po večerji so se udobno razkometili in kar naenkrat so zaslišali nepričakovan, nečloveški Glas in vse v sobi obtožil umora. Gospo Rogers je tako pretreslo, da je padla po tleh, med tem ko so ji nekateri pomagali je Lombard sodniku Wargravu povedal da je na plošči pisalo Labodji spev. Vse se je zdelo zelo čudno zakaj bi jih nekdo povabil in jih potem preko gramofonske plošče obtožil umora, zato so si med sabo začeli pripovedovati kako so se znašli na tu in kaj vedo o lastnikih hiše, začeli so tudi pripovedovati kako je do tistih umorov sploh prišlo. Ko so prišli stvari do dna je sodnik Wargrave predlagal da bi zapustili otok takoj zjutraj z gospodom Narracottom, ki vsako jutro pripelje mleko in kruh, a samo Anthony Marston je nasprotoval in je hotel da ostanejo, češ da mu je vse tako razburljivo ter v enem požirku izpil pijačo, da se mu je zaletelo tako močno da je hlatal za zrakom in se zadušil. Marstonovo smrt pa je povzročil cianid ki mu ga je nekdo podtaknil v pijačo ko ni bil pozoren. Nekateri so mislili da gre za samomor, drugi so trdili da je bil preveč živahen da bi si sam vzel življenje, vendar druge možnosti ni bilo. Marstona so odnesli v njegovo spalnico ter ga pokrili z rjuho, zaželeli so si lahko noč in vsak je odšel v svojo spalnico. Rogers je odšel v jedilnico da bi pospravil in zagledal da je bilo na mizi samo še devet porcelanastih vojačkov.

Sodnik se je pred spanjem spominjal kako je obsodil Setona na smrt, general se je spominjal kako je Arthurja poslal v smrt zato ker je izvedel da je ljubimkal z njegovo ženo, Vera ki se je spominjala na fantka ki se je utopil in na Huga ki jo je ljubil. Hotela je čim prej zaspati in takrat je uzrla prvi verz uspavanke ki se je navezoval na smrt vojačka ki se je zadušil tako kot Marston.

Sanjal je tudi doktor Armstrong sanjal je da je v operacijski sobi in da mora umoriti Emily Brent, razprl je še drugo rjuho na mizi in zagledal Marstona ki se mu je smejal in v tistem trenutku se je zbudil, bilo je že jutro. Rogers je privihral v sobo in v paniki povedal da ne more zbuditi svoje žene. Armstrong je hitro odšel do Rogersove ki je med spanjem umrla.

Zjutraj so že gledali če prihaja kakšen čoln a ker ga ni bilo so odšli zajtrkovat, doktor je sporočil smrt Rogersove in o možnih teorijah njene smrti.

Po zajtrku je general rekel Bloru in Lombardu da je to vse povezano in da nikoli ne bodo prišli iz otoka. Rogers pa je Armstrongu povedal da je ostalo samo še osem figuric.

Preden so sedli k kosilu je Armstrong šel poiskati generala Machaturja, katerega je našel mrtvega zaradi udarca v glavo. Tako jih je bilo samo še sedem.

Med pogovorom po kosilu je sodnik jasno povedal da je morilec eden izmed njih, ter so govorili o vseh mogočih teorijah kako so bili umori izvedeni, ugotovili so tudi da manjkata dve sivi štreni volne gospe Brent in škrlatno rdeča zavesa iz kopalnice.

Zjutraj jih nihče ni prišel poklicati na zajtrk ter na mizi je bilo šest vojačkov. Rogersa so našli z veliko rano v glavi katera se ujema z rezilom sekire. Veri se je tako zmešalo, da se je začela smejati, hotela je vedeti če so na otoku čebele saj pravi pesmica da so vojački opazovali v panju red. Armstrong pa jo je udaril po licu da se je zresnila.

Zajtrk sta pripravili Vera in gospa Brent, ko pa je gospa Brent hotela vstati da bi Veri pomagala pri pospravljanju se ji je tako močno zavrnelo. Od zdravnika ni hotela nobenega zdravila in tako so jo pustili samo v jedilnici, postajala je bolj omotična in slišala je da v sobi brenči čmrlj, kar na enkrat pa je začutila pik. Ker jo dolgo ni bilo na spregled so jo našli mrtvo. Armstrong je ugotovil da je ni pičil čmrlj ampak človeška roka z injekcijo in da jo je ubil enak strup kot Marstona. Armstrong je povedal da vedno nosi s seboj injekcijo a vendar njegova je izginila in zdravila je imel raztresena po tleh, Lombardu pa je izginila pištola. Sodnik je predlagal da bi pregledali sobe da bi našli pištolo, našli pa niso ničesar.

Cel dan so sedeli v dnevni sobi ter strmeli v drug drugega, vsem se je že mešalo saj so bili v popolnem strahu. Vera ni več zdržala v dnevni sobi in odšla je v sobo. Ob vstopu v sobo je začutila vonj po morju, spet se je spominjala dne ko je tisti fantek utonil, mislila je da je Hugo v njeni bližini da jo čaka. Veter je zapihal skozi okno in ji ugasnil svečo ki je bila edini vir

svetlobe, nato se je njenega vratu dotaknila mrzla roka ki je dišala po morju in začela je kričati na ves glas da so trije moški pritekli v sobo, povedali so ji da bila samo morska trava ki je visela iz stropa. Šele čez nekaj časa ko se je Vera umirila so opazili da sodnika ni z njimi v sobi.

Sodnik Wargrave je sedel na svojem stolu, od čemer so se gledalci zgrozili pa je bila škrlatna zavesa, v katero je bil sodnik zavit, in sodniška lasulja iz volne na glavi. Armstrong mu je potegnil lasuljo iz glave in na čelu se je pokazal rdeč madež iz katerega je nekaj kapljalo. Bil je ustreljen s pištolo.

Po tem dogodku so šli vsi v svoje sobe. Lombard je stopil do nočne omarice in odprl predal v katerem je našel pištolo.

Vera se je spet spominjala na fantka, ki je utonil po njeni krivdi, ona mu je dovolila plavati do skale, če pa bi se kaj zalomilo bi se delala da plava za njim, prišla bo prepozno in nihče nebo nikoli posumil, razen Hugo jo je tako postrani pogledal on je posumil.

Blore je v svoji sobi razmišljal o vsem tem kaj se je zgodilo v preteklih dneh, nenadoma pa je zaslišal tihe korake po hodniku, odprl je vrata in zagledal da je nekdo odšel skozi vhodna vrata. Lombard in Blore sta odšla za Armstrongom ki je izginil. Ker ga nista našla sta odšla k Veri, povedala sta ji za izginotje, razbito okno v jedilnici in tri figurice.

Zjutraj pri zajtrku sta se Lombard in Blore začela prerekati zaradi pištole ki se je v Lombardovem predalniku čudežno znašla, Vera ju je prekinila in začela s svojo teorijo uspavanke in da Armstrong ni mrtev ampak samo hoče da mislijo da je.

Dopoldne so pošiljali signale z ogledalom na obalo da mi jih nekdo prišel rešit a odgovora ni bilo. Blore je odšel hišo po hrano, medte sta se Vera in Lombard pogovarjala o sinočnji prigodi in takrat se je zemlja zatresla in slišala sta krik. Hitro sta šla proti hiši in videla kako Blore leži na tleh z zmaličeno glavo zaradi marmornih tal, nad njim pa je bilo razbito okno Verine sobe in zraven je bila ura v obliki medveda. Lombard in Vera sta sumila da je za to kriv Armstrong, zvečer med sprehodom sta pri vodi opazila Armstronga ki ga je plima naplavila med skale. Lombard in Vera sta se spogledala od groze saj jima ni bilo jasno kako bi lahko ura padla iz njene sobe če pa ni nikogar ki bi jo vrgel. Vera je vztrajala da Armstronga izvlečeta iz morja med tem pa je Lombardu vzela pištolo iz žepa. Skočil je nanjo da bi ji vzel pištolo ampak je bila Vera hitrejša od njega in ga ustrelila v srce.

Vera je odšla proti hiši, ni si želela nič drugega kot spati, v jedilnici so bili še vedno trije vojački, dva je vrgla skozi okno enega pa je vzela s seboj. Govorila je: *En mali vojaček je ostal sam in je bil čisto preč, šel je in se poročil – in potem ni bilo nikogar več.* Spet je imela občutek da je Hugo ob njej, ni in ni se mogla spomniti zadnjega verza pesmice, ko pa je vstopila v sobo je bila tam vrv z zanko in odspodaj stol. Mislila je da si njen dragi Hugo želi da se obesi, figurica je padla po tleh in se razbila, samogibno je stopila na stol in si zanko odela okoli pasu ter brcnila stol.

Epilog

Pomočniku načelnika v Scotland Yardu se je zdelo vse to nemogoče, kako je možno da je deset mrtvih na otoku o morilcu pa niti sledu. Razglabljali so kako so bili umorjeni.

Začeli so se pogovarjati o gramofonski plošči in da naj bi jo gospod Owen uporabil za gledališko igro. Inšpektor Maine je vse obsodbe preveril in nekateri so bili krivi za zločin nekateri pa ne.

Rokopis